

denne Kommission. De opstillede dengang en Tarif — jeg hørte nu af det ærede kongevalgte Medlem, som først havde Ordet (Fischer), at der havde indsnegtet sig en Feil deri; det kjender jeg ikke til og kan ikke bedømme, men jeg vil blot fremhæve, at den daværende Finansminister i det Lovudkast, som han forelagde i 1871, indstillede, at Tolben paa raffineret Sukker skulde være 6,2 St. eller 13 Dre, og det Samme blev opstillet i Loldblovdraftet fra 1872. Den Finansminister, som i 1873, da der skulde ske en Omfkrivning af alle Loldsatser fra Skilling til Dre, forelagde Forslag desangaaende, tog, da han ikke vilde afrunde opad, men nedad, den Bestemmelse at sætte Taxten til 12,5 Dre, og derved afkviæcerede, saaledes som ogsaa rigtig blev bemærket af det ærede kongevalgte Medlem, Udvalget; da der foreligger Udvalgsbetænkning, hvor der ikke er Tale derom, maa det siges at have afkviæceret derved. Det viser sig allsaa, at det ikke er saa grumme afgjort, hvorledes Loldpositionen skal være, og derfor kan jeg heller ikke være med til, at en saadan Sag afgjøres saaledes, at man i Løbet af 3 Dage skal tage Bestemmelse derom. Min Afstemning over Sagen vil ligesom det ærede Medlems være afhængig af den høitærede Finansministers Udtalelse om, hvorledes han stiller sig til den.

Udsng: Idet jeg i det Hele taget kan udtale, at jeg ganske maa samstemme med de Ytringer, der bleve fremsatte af den næstforegaaende Taler (Krieger) saavel som af den Taler, der indledede Diskussionen (Fischer), ligesom ogsaa med den foregaaende (B. Petersen), kan jeg paa ingen Maade indrømme, hvad der blev bemærket af det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Adler), at der i en Afstemning fra Landstingets Side, som udtalte sig imod at gaa ind paa, hvad der nu foreligger, skulde ligge et Bevis paa, at man her ikke vilde være villig til paa nogen Maade at vige bort fra den nuværende Bestyrelsestold. Der er efter min Formening fyldestgjørende Bevis for, at det paa ingen Maade kan forudsættes, at det vil være Landstingets Mening. Hvis man vil tage noget Hensyn til, hvad der blev udtalt af det Udvalg, som ifjor var nedsat angaaende Loldbogen, vil man se — hvad der allerede er blevet fremsført af det ærede 5te kongevalgte Medlem (Fischer) — at Udvalget dengang troede, at der kunde være Jøie til at gaa ind paa den Nedsættelse af Bestyrelsestold for raffineret Sukker, som dengang var foreslaaet af Regeringen. Jeg mener derfor, at en saadan Slutning som den, der blev dragen af det omtalte ærede Medlem af et Botum af Landstinget, der gik imod det nu foreliggende Forslag, paa ingen Maade lader sig drage. Han mente, at Alle maatte være forberedte paa, at der maatte indtræde Forandring i Loldsatzen for raffineret Sukker. Ja, i en vis Forstand kan jeg give ham Ret deri, at man er forberedt paa saa-

danne Forandringer; men han vil ganske vist ikke paasta, at man kan være forberedt paa, at den skulde indtræde paa en saadan Maade, som den her er forelagt, saaledes at der skulde vedtages en Forandring i denne Henseende efter en aldeles extraordinær Behandling af Landstinget; at Landstinget kun skulde faae et Par Dage til at overveie og bestjæftige sig nærmere med denne Sag, derpaa kunde man ganske vist ikke være forberedt. Man kunde heller ikke være forberedt paa, at der under Behandlingen af et Regeringsforslag, som i Grunden handlede om noget ganske Andet, skulde fremkomme en ganske uvedkommende Gjenstand, som blev dragen ind paa en Maade, der kunde synes at antyde, at man vilde udøve en Indflydelse paa Landstinget i denne Retning, vilde bevæge det til at vedtage dette Forslag for ogsaa at faae det Andet sat igjennem. Hvis man virkelig mente, at der var Anledning til at tage det private Initiativ i denne Sag, saa vilde det Simpleste og Naturligste have været at behandle en saadan uvedkommende Sag som et særskilt Lovforslag. Det har man imidlertid ikke gjort, men man har indsat det som en ny Paragraf i Regeringens Forslag, og derfor kan jeg ikke lægge mindste Vægt paa de Bemærkninger, som bleve gjorte af den ærede Taler, jeg sigtede til, naar han mente, at man skulde vedtage Lovforslaget med det Tilleg, som er tilføjet i Folkethinget af Hensyn til ikke at berede Lovforslaget et muligt Fald under dets senere Gang. Jeg kan, som sagt, ikke lægge nogen som helst Vægt derpaa; thi jeg kan ikke se retiere, end at man handler paa en ganske naturlig Maade, naar man udstemmer de Paragrafer, som ere tilføiede i Folkethinget angaaende en uvedkommende Gjenstand, hvorved Lovforslaget bliver saaledes, som det var, da det blev forelagt af Regeringen. Hvis det da ikke blev vedtaget i det andet Thing, vil det jo ikke være vor Skyld. Naar man har ment, at det skulde være af saa overordentlig stor Vigtighed, at Loven kom ud inden den 1ste April, saa kan jeg heller ikke se dette; thi selv om den først kom ud i Løbet af April Maaned, saa kunde det jo ganske vist være, at det vilde have til Følge, at nogle enkelte Sukkerlabninger kom til at betale den høiere Lold i Mellemtiden, indtil Loven udkom, men dette kunde jo let lade sig oprette, idet der jo let kunde erhverves en Bemyndigelse til, at de kunde faae den formeget erlagte Lold tilbagebetalt, naar den nye Lov virkelig kom ud. Et andet Spørgsmaal er jo desuden, om den hele Lov har saa overordentlig stor Interesse. Det vides jo, at den høitærede Finansminister fra først af slet ikke har været betænkt paa at forelægge noget Forslag til en Forlængelse af Loven af 1871, og at det nærmest er paa Foranledning fra Udvalget i Folkethinget, at han er kommen ind paa Overveielser i denne Henseende, som pludselig have ført ham til at forelægge dette Lovforslag. Jeg